

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174, s. 1) — Zakres stosowania — Przesłuchanie przez sądy niderlandzkie świadków, będących również stronami postępowania przed sądem krajowym, którzy nie są rezydentami Niderlandów — Wewnętrzne prawo procesowe

Sentencja

Przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych, a zwłaszcza jego art. 1 ust. 1, powinny być interpretowane w ten sposób, że sąd właściwy jednego z państw członkowskich, który zamierza przesłuchać w charakterze świadka stronę zamieszkałą w innym państwie członkowskim, jest uprawniony w celu dokonania takiego przesłuchania do wezwania strony do stawienia przed nim i do jej przesłuchania zgodnie z prawem państwa członkowskiego, do którego należy ten sąd.

(¹) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Chemische Fabrik Kreussler & Co. GmbH przeciwko Sunstar Deutschland GmbH, dawniej John O. Butler GmbH

(Sprawa C-308/11) (¹)

(Dyrektywa 2001/83/WE — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Artykuł 1 pkt 2 lit. b) — Pojęcie produktu leczniczego wedle funkcji — Definicja pojęcia działania farmakologicznego)

(2012/C 331/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Chemische Fabrik Kreussler & Co. GmbH

Strona pozwana: Sunstar Deutschland GmbH, dawniej John O. Butler GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) zmieniona dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. (Dz.U. L 136, s. 34) — Kwalifikacja produktu jako produktu leczniczego — Płyn do płukania jamy ustnej zawierający 0,12 % chlorheksydyny — Pojęcie „działania farmakologicznego”

Sentencja

1) Artykuł 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że dla celów zdefiniowania pojęcia działania farmakologicznego w rozumieniu wskazanego przepisu można wziąć pod uwagę definicję owego pojęcia zawartą w wytycznych opracowanych wspólnie przez służby Komisji oraz przez właściwe władze państw członkowskich w sprawie odgraniczenia dyrektywy 76/768 dotyczącej produktów kosmetycznych od dyrektywy 2001/83 dotyczącej produktów leczniczych.

2) Artykuł 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy 2001/83 zmienionej dyrektywą 2004/27 powinien być interpretowany w ten sposób, że aby można było uznać, iż dana substancja ma działanie farmakologiczne w rozumieniu tego przepisu, nie jest konieczne, by doszło do współdziałania pomiędzy molekułami, z których się ona składa, a składnikami komórkowymi ciała osoby stosującej substancję, wystarczające może być natomiast współdziałanie owej substancji z jakimkolwiek składnikiem komórkowym obecnym w ciele osoby stosującej substancję.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság — Węgry) — Gábor Tóth przeciwko Nemzeti Adó — és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-324/11) (¹)

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 9 — Pojęcie „podatnik” — Prawo do odliczenia — Odmowa — Zasada neutralności podatkowej — Wystawca faktury wykreślony z rejestru podmiotów prowadzących jednoosobowo działalność gospodarczą — Wystawca faktury, który uchybił obowiązkowi zgłoszenia swych pracowników organowi podatkowemu — Obowiązek podatnika upewnienia się o zgodnym z prawem zachowaniu się wystawcy faktury wobec organu podatkowego)

(2012/C 331/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Legfelsőbb Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gábor Tóth

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Wykładnia dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Warunki korzystania z prawa do odliczenia zapłaconego podatku naliczonego w praktyce krajowych organów podatkowych — Obowiązek upewnienia się przez podatnika o posiadaniu przez wystawcę faktury statusu podatnika, a także o zgodności prawem stosunku prawnego i sytuacji podatkowej zatrudnianych przez tego wystawcę pracowników wykonujących zafakturowane prace

Sentencja

- 1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i zasada neutralności podatkowej powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ podatkowy odmawiał podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego z tytułu wyświadczonych na jego rzecz usług tylko z tego powodu, iż pozwolenie na prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej zostało cofnięte wystawcy faktury przed wyświadczeniem przez niego odnośnych usług lub przed wystawieniem odpowiedniej faktury, jeżeli faktura ta zawiera wszystkie informacje wymagane przez art. 226 tej dyrektywy, a w szczególności informacje konieczne do ustalenia tożsamości osoby wystawiającej fakturę i charakteru wyświadczonych usług.
- 2) Dyrektywa 2006/112 powinna być interpretowana w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby organ podatkowy odmawiał podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego z tytułu usług, które zostały mu wyświadczone, na tej podstawie, że wystawca faktury, której dotyczą owe usługi, nie zgłosił zatrudnionych przez niego pracowników, przy czym organ ten nie wykazał za pomocą obiektywnych dowodów, iż podatnik ów wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja powołana dla uzasadnienia prawa do odliczenia stanowiła oszustwo popełnione przez rzeczonoego wystawcę lub przez przedsiębiorcę występującego w łańcuchu usług.
- 3) Dyrektywa 2006/112 powinna być interpretowana w ten sposób, iż okoliczność, że podatnik nie sprawdził, czy pracownicy zatrudnieni na budowie pozostawali w stosunku prawnym z wystawcą faktury lub czy wystawca ów zgłosił tych pracowników, nie stanowi obiektywnej okoliczności, która pozwalałaby na wniosek, że adresat faktury wiedział lub powinien był wiedzieć, iż uczestniczył w transakcji stanowiącej oszustwo w podatku od wartości dodanej, jeżeli adresat ten nie dysponował przesłankami uzasadniającymi przypuszczenie istnienia nieprawidłowości lub oszustwa po stronie rzeczonoego wystawcy. Tym samym nie można odmówić prawa do odliczenia na podstawie rzeczonoego okoliczności wówczas, gdy zostały spełnione materialne i formalne przesłanki przewidziane przez tę dyrektywę dla skorzystania z tego prawa.

- 4) Jeżeli organ podatkowy przedstawi konkretne przesłanki dotyczące istnienia oszustwa, dyrektywa 2006/112 i zasada neutralności podatkowej nie sprzeciwiają się temu, aby sąd krajowy zbadał na podstawie ogólnej oceny wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, czy wystawca faktury sam wykonał daną transakcję. Niemniej jednak w sytuacji takiej jak przed sądem krajowym prawa do odliczenia można odmówić tylko wtedy, gdy organ podatkowy wykaże na podstawie obiektywnych dowodów, że adresat faktury wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja powołana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia stanowiła oszustwo popełnione przez rzeczonoego wystawcę lub przez innego przedsiębiorcę występującego w łańcuchu usług.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2012 r. — United States Polo Association przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-327/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Oznaczenie słowne „U.S. POLO ASSN.” — Sprzeciw właściciela wcześniejszego słownego znaku towarowego POLO-POLO)

(2012/C 331/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: United States Polo Association (przedstawiciel: P. Goldenbaum, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-228/09 United States Polo Association przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „U.S. POLO ASSN.” dla towarów należących do klas 9, 20, 21, 24 i 27 na decyzję R 886/2008-4 Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 20 marca 2009 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów odmawiającej częściowo rejestracji wspomnianego znaku towarowego w wyniku sprzeciwu wniesionego przez właściciela słownych, wspólnotowego i krajowego, znaków towarowych „POLO-POLO” dla towarów należących do klas 24, 35 i 39 — Wykładnia i stosowanie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]